

In memoriam

Paul Gimeno

1952 - 2003

De laatste dag van deze hete zomer is Paul heengegaan. Hij was het moe altijd in compromissen te moeten leven met het dagdagelijkse geweld in de wereld, de opgedrongen consumptie, de milieuvernietiging, het vermarkten van alles en nog wat, alsof het niet anders zou kunnen, alsof het allemaal normaal was... Moe, moe, moe. Er was ongetwijfeld nog heel wat méér aan de hand voor Paul, een man die niemand die hem tegen kwam ongeroerd liet, door zijn innemendheid en briljante geest. Briljant en allicht daardoor enorm veeleisend voor het leven, voor de anderen, voor zichzelf. Veeleisend en compromisloos. Levensgenieter tegelijk, wekelijks fietsend met zijn beste vrienden langs zijn uitverkoren Scheldeoever van bij zijn huis in Gent tot Doornik, of de Mont Ventoux bedwingend, in de voetsporen van Petrarca.

Paul Gimeno was een ingeweken Fransman van Spaanse afkomst. Jaren geleden van Nice naar Gent komen wonen en filosofie studeren, in het Nederlands uiteraard – met hem in 't Frans converseren bleef hij halsstarrig afwimpelen. Een veelbelovende toekomst lachte hem toe na zijn schitterend doctoraat, twee jaar geleden: 'le petit Gimeno', zo ironiseerde hij zelf, schreef niet minder dan een *kritiek van de ecologistische rede*, Kant achterna. In alles wat hij erin aangeraakt heeft de perfectie nabij, zo commentarieerde zijn promotor Etienne Vermeersch. Het kon ook als een gedegen antwoord op Luc Ferry gelden, wiens *Le nouvel ordre écologique* enkele jaren geleden ophef maakte bij onze zuiderburen, en de ecologen in een kwalijk daglicht stelde. Af en toe klaagde Paul over de moeizame onderhandelingen met de Parijse uitgeverwereld.

Er waren zovele zaken die tegen zaten deze zomer. Toestanden als 'Onder professoren' zoals ervaren door W.F. Hermans naast zovele andere. Het moeilijkst om dragen wellicht als vrienden of getrouwen uit zijn nabije kring zijn boodschappen niet écht serieus bleken te nemen. 'Fantastische analyse, Paul, laat ons erop drinken en doorgaan als tevoren, want de wereld is nu eenmaal zoals hij is, daar moeten wij mee leren leven'. Nee, dat accepteerde Paul niet, bij hem was het bittere ernst, dan werd hij pas echt radicaal, het was hem menens. Méér dan wij allen gedacht hadden, blijkbaar:

Het spiegelbeeld dat de dagdagelijkse realiteit ons van onszelf terugstuurt is door en door immoreel. Maar dat wij deze immoraliteit nog aanvoelen is het bewijs dat we morele wezens zijn. Er was heus geen milieucrisis nodig om ons hiervan te overtuigen; de hongerdood van één enkel kind zou moeten volstaan om ons een geweten te schoppen. Dit zijn de laatste woorden van zijn doctoraatsscriptie, nu twee jaar geleden... Het laatste hoofdstuk had hij de onuitspreekbare titel *héautontimoroumenos* meegegeven, wat staat voor 'de neiging van mensen om tot hun eigen ongeluk samen te spannen'

Adieu Paul, je blijft een vriend voor het leven...